

Stuyf

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: G. W. KOOPMAN. GRIFFIER: H. R. S. TIJSSENS. REDACTEUREN: R. VERLOREN VAN THEMAAT — T. KOMOR — S. G. KRUYTBOSCH — L. C. SLOTH BLAAUBOER. VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
12e JAARGANG VRIJDAG 24 JANUARI 1936 10 BLZ. No. 18

VAN DEN KLAPSTOEL

DE B 21 VLIEGT OM DE WERELD.

Maandag jongstleden voerde het gezelschap van Dalsum vanwege Kunst aan het Volk het Tooneelstuk „de B 21 vliegt om de wereld” op. Het stuk, dat geschreven is door Mr. H. M. Planten, speelt in Kopenhagen in de toekomst. De gestadige vooruitgang der Techniek, heeft in versterkte mate de vliegtuigindustrie meegenomen en ter gelegenheid van de opening van een groote luchtvaarttentoonstelling is het plan ontstaan en uitgewerkt om met een der nieuwe, zeer verbeterde machines een tocht om de wereld in vijf dagen te maken. In den aanvang van het stuk ziet men de debatten van de Commissarissen en den energieke Directeur, die eindigen in een overwinning van den laatste. Het onbepaalde vertrouwen in de machine, die alle denkbare zekerheidsproeven glansrijk heeft doorstaan en de goedkeuring van het Ministerie van Luchtvaart, geven den doorslag.

Een van de conflicten, waarom het stuk draait, ontstaat wanneer de Directeur aan den besten vlieger van de Maatschappij het commando van de B 21 wil opdragen. Het is het conflict tusschen de vlieger, die zijn carrière wil vervolgen en de groote bezorgdheid van de liefhebbende echtgenoot, die bovendien een kind verwacht. Zij verzoekt den Directeur hem de vermeende eer niet te beurt te laten vallen. Ten slotte schikt zij zich in het rotsvaste vertrouwen der mannen in de techniek. De tocht heeft plaats, het onmogelijk geachte ongeluk gebeurt. Door dit schrikkelijk gebeuren verliest de Directeur zijn geloof in zijn innerlijke kracht, in de machine, en vindt het geloof aan God.

Wat een aardige film zou men hebben kunnen maken van dit verhaal! Men had het stuk kunnen omlijsten met prachtige machines en wonderbare staaltjes van vliegekunst.

Zelfs op het kleine tooneel van „de Doelen” wist men hier en daar de indruk te geven meer van een film dan van een tooneelstuk. Sirenes loeiden, en van tijd tot tijd deed een machtig motorengebrul de zaal trillen.

Dit nu, de groote gelijkenis met de film, is de typische fout van het geheele stuk. Hoe dikwijls zijn niet de voor- en na-deelen van de film tegenover het tooneel afgewogen? Welnu, het tooneelstuk van Mr. Planten mist als zoodanig de voordeelen van de film, die zoo goed van pas geweest zouden zijn; maar wat erger is, van de voordeelen van het tooneel werd geen gebruik gemaakt. De dialogen, kern van ieder tooneelstuk, waren weinig beteekenend, slap van uitdrukking. Dit gebrek is niet goed te maken met een kijkspel van vele personen en van technische aardigheden (toch konden wij niet nalaten de electrische windwijzer te bewonderen, die de wind telkens uit een andere hemelstreek deed komen). Maar voor deze ten tooneele gevoerde beelden zijn wij te verwend door de film, die immers op dit gebied oneindig veel meer mogelijkheden geeft.

In zekere zin pleit het voor Albert van Dalsum dat hij op

UIT 'T ROODE KAMERDE

BEZOEK VAN ZUID-AFRIKAANSCHEN STUDENTEN AAN NEDERLAND, ONDER AUSPICIËN VAN HET N.B.B.S.

Gedurende 6 dagen zullen 19 vrouwelijke en 9 mannelijke Zuid-Afrikaansche Studenten ons land bezoeken.

Zij zullen achtereenvolgens ontvangen worden in Amsterdam, Leiden en Delft.

Het bezoek te Delft zal plaats vinden op Zaterdag a.s.

Om 9 uur 's morgens zullen zij zich verzamelen bij het Prinsenhof, waarna zij onder leiding van Prof. Dr. Ir. D. F. Slothouwer de Oude Kerk, het Gemeenlandshuis en het museum Lambert van Meerten zullen bezoeken.

Na een wandeling langs het Oude Delft en onder het hooren van Zuid-Afrikaansche liederen van het carillon der Nieuwe Kerk zal hun in het Gebouw voor Bouwkunde koffie worden aangeboden.

Hierna zullen zij nog de Nieuwe Kerk en het filiaal der Porceleine Fles bezichtigen.

Dan:

LUNCH OP DE SOCIETEIT PHOENIX

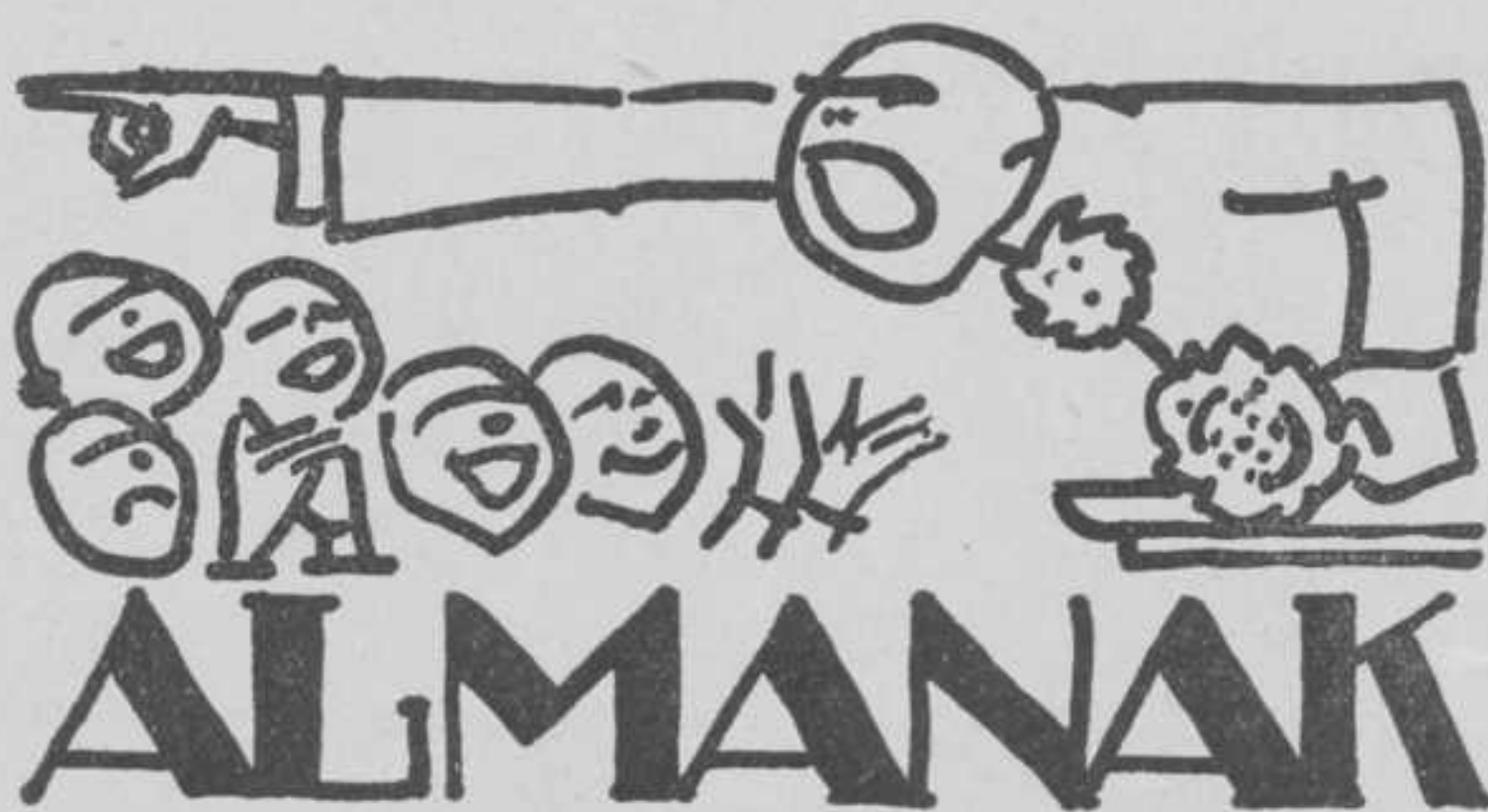
alwaar zij de gast van de leden van het D.S.C. zullen zijn. Gaat, indien ge lust hebt, met hen mee door Delft, maar komt

IN ELK GEVAL OP DE LUNCH.

sommige momenten toch spanning wist te scheppen, bijvoorbeeld wanneer hij de S.O.S.-seinen van zijn in nood verkeerend vliegtuig opneemt. Verder was ook het spel van Willy Haak, de vrouw van den vlieger Olsen, zeer boeiend. Carpentier Alting speelde zijn rol met zoo weinig vuur, dat het haast niet te gelooven was, dat deze sloome sufferd het tot Secretaris-Generaal van de Luchtvaartmaatschappij had gebracht. Maar ook bij de andere spelers waren er helaas zeer vele momenten, dat er met weinig animo gespeeld werd. Paul Huf maakte een uitzondering hierop en was steeds „himmelhochjauchzend zum Tode betrübt.”

Wanneer men weet van de felle strijd om het bestaan, die het tooneel tegenwoordig te voeren heeft, dan is het wel jammer, dat een van de beste gezelschappen in Nederland meer en meer dergelijke stukken op zijn repertoire neemt. Men zou van Dalsum bijna verwijten, dat hij heulde met den vijand! Of is dit werkelijk de eenige manier, om de menschen naar de schouwburg te lokken?

Kn. B. S. B.

ALMANAK 1936.

De almanakken voor 1935 en 1936 zijn er de getuigenis van, dat de groote verandering, die de geaardheid van het leven der Delftsche Corpsstudenten heeft ondergaan, eindelijk voltooid en door dezen eindelijk erkend is.

Dit valt werkelijk verrassend duidelijk op te merken, wanneer men de laatste zes à zeven almanakken in de juiste volgorde eens vluchtig herleest:

Een toevallige omstandigheid was het, dat het D. S. C. omstreeks 1931 een aantal leden bevatte, die men ondanks hun jeugd „intellectueelen” mocht heeten. Het eigenaardige, maar ook het aangename was, dat zij een groot deel der corpsleden in een soort intellectueele roes wisten mee te slepen. Dat kwam, doordat hun intellectualiteit van een soort was, die een studentengemeenschap slechts ten goede kon komen, daar zij niets zwaarwichtigs of ook maar een grijntje dikdoenerij inhield.

Zoo kwam het, dat een aantal almanakken ontstonden, met stukken mengelwerk gevuld, die werkelijk stukjes *litteratuur* genoemd mochten worden, en daarbij toch steeds het zeer speciale cachet van studentlectuur bewaarden. Ook uit de teekeningen bleek het, die allen eenige zeer opvallende kwaliteiten bezaten, die men elders tevergeefs zou zoeken.

Daar de leden van bovengenoemde verlichte groep plotseling en zeer snel na elkaar verdwenen, had het verwende corps, dat zij achterlieten, zooals gebleken is, eenige jaren noodig, om zich de verblinde oogen uit te wrijven en langzamerhand tot bezinning te komen. Maar gedurende deze jaren was het ook, dat een aantal leden wanhopige pogingen deed, om vast te houden aan de oude normen, die zij, vanzelfsprekend dachten te zijn.

Dit was zoo goed te merken aan de inhoud van de almanakken omstreeks het lustrum 1933. Juist in dien tijd hoorde men het meeste zeggen, dat „het Corps achteruitging” en vragen „waar dat naar toe moest”, uitingen, die wij thans als *défaitistisch* of belachelijk zouden veroordeelen. Zoo geslaagd, als het Lustrum ook geweest is, de corpsmentaliteit, om deze vermeende uitdrukking maar eens te gebruiken, was toen wat men noemt geen vleesch en geen visch, was hoogstens in een staat van overgang, maar geen typisch „Delftsche”, zooals we die zoo graag zien.

Deze overgangstijd, kunnen we zeggen, is nu voorbij en we kunnen verzuchten, dat het vermoeiende juk van „te laten blijken, dat we (a.s.) intellectueelen zijn”, van onze schouders is gegleden.

In de laatste almanakken is werkelijk de zon weer opgegaan en zij lachen hun voorgangers van 1933 en 1934 uit om hun goedbedoelde, maar plomp aandoende pogingen. We zijn zoo echt prettig gaan inzien, dat studenten slechts door een gelukkige uitzondering reeds bevoegd zijn tot intellectueele uitingen en we lachen de middelmatige corpsleden van vijf jaren geleden uit om hun poenige verenigingsverslagen, waarmee zij trachtten niet onder te doen voor het voortreffelijke mengelwerk, dat in hetzelfde roode boek stond:

Om een voorbeeld te noemen: Het D. S. T. G.-verslag van 1930 gewaagt van eenige „conferenties” met van Dalsum, waarvan één in de Pullman van Parijs naar Amsterdam . . . dat van 1936 is een verhaal over roode mieren . . .

De bevrijde twee laatste almanakken zijn uitingen van prentiellooze, typisch Delftsche (!) studentengeest en van lichte spot, die, als zij weleens onterecht is, door zijn goedmoedigheid niet hinderlijk is.

Laten we ons nu eens meer specialiseeren op den D. S. Almanak voor 1936:

Van de kalenderprenten zijn die op blz. 8 en 16 niet geheel ontbloot van een vleugje geest . . .

Na de gebruikelijke mededeelingen van het postkantoor en de Nederlandsche titulatuur worden wij plotseling verrast door een goed geteekende afschuwelijke tooverkol, maar wat deze met het D. S. C. uitstaande heeft, is mij een raadsel.

Van de teekeningen tusschen de samenstellingen der besturen, commissiën, etc. door, is die op blz. 53 wel opvallend geestig. Het geestige Spiegelverslag kan net in de schaduw staan

bij dat van verleden jaar; op het heele kleine krabbeltje van het lezende Zotje na.

De caricatuur van den president S. P. is zeer lachwekkend, het verslag S. P. rond en boertig.

Van de teekeningen bij de overige verenigingsverslagen vallen op: de kop van „Vrije Studie”, de schaatsenrijdende dikke juffrouw op blz. 106, de kop van de S. C. V., de souffleur op blz. 124, de kop van de D. S. H. C. en verder niets. De verslagen der sportverenigingen munten uit door ernst en verenigingsliefde. Het reeds aangehaalde roode-mierenverhaal van het D. S. T. G. is wel wat vermoeiend; opwekkend daarentegen is het IJclub-verslag evenals de eerste twee regels van Voetbal. Schandalig gering is het aantal prenten onder de rubriek „Technische Hoogeschool”; knap geteekend zijn de portretten op blz. 155 en 156, aardig het krabbeltje op blz. 205.

Na de heerlijke prent op blz. 215 goed bekeken te hebben, zijn wij eindelijk aangeland bij het belangrijkste deel van den Almanak, het Mengelwerk:

„Sloffen en slaven” is wellicht het eenige ietwat „ouderwetsche” studentenverhaal in dezen almanak. Vooral de stijl is pretentius: Het dient gezegd, dat de schrijver er uitstekend in geslaagd is, geen enkele overbodige zinswending, geen enkel niet geheel noodzakelijk woord te gebruiken, hetgeen zeer sierend is en prettig aandoet. Daarbij doet het goed, hier en daar gezegden te lezen, die met de intrigue niets te maken hebben, maar waarvan de afkomst van een of ander bekend corpslid gemakkelijk te raden is. Dit is een soort franje aan een studentenverhaal, die onmisbaar is voor ons en tegelijk hinderlijk moet zijn voor den recensent van het „Vaderland” of „Handelsblad”; heerlijk om zoo iets te weten.

De intrigue van het verhaal is aardig bedacht, geestig is de sloffen-advertentie, maar een onaangename bijsmaak heeft het begin: De zoo superieure student en zijn simpele ouders . . .!

„Gesprekken in een Spoorwagen” is m.i. het beste stuk in dezen almanak; er gaat zulk een charme van uit, omdat de boertjes een imaginair dialect spreken, dat misschien 't meest op Groningsch lijkt en omdat er nu eens een vreeselijk vervelende, domme student in voorkomt, terwijl het meisjes-van-goeden-huize-kletsverhaal een geniaal hoogtepunt vormt.

Werkelijke aanmerkingen vallen er niet op te maken. Het stuk is zeer origineel in zijn soort en draagt een sterk persoonlijk cachet, dat het lezen voor hen, die den schrijver er in herkennen, tot een extra genot maakt.

„Entre-acte” is een niet onartistieke verzuchting, zoowel wat de tekst, als wat de teekeningen betreft.

„Vredelust” behandelt een zeer weinig actueel onderwerp, alsof het er een was, dat aan de orde van den dag is. Een onbelangrijke geschiedenis, waar niet de zorg aan besteed is, die een almanakverhaal toekomt. Het slechtste ervan is zeker het slot, waar men zich wel op zeer goedkope wijze vanaf gemaakt heeft. Toch komen er geestige wendingen in voor, waarvan ik de in zijn bed liggende Janus met sigaar en ochtendromannetje zou willen aanhalen. Het onactueele onderwerp reken ik den schrijver(s) echter geenszins als een fout aan, integendeel vind ik het een typeering van den huidige Delftschen geest.

„Coen en Joost” zal wel allesbehalve in den smaak van buitenstaanders en ook niet van de nog weinig begrijpende jongerejaars vallen. Het is in geen enkele stijl geschreven en dat is maar goed ook, want „stijl” zou het verhaal niet ten goede zijn gekomen. Ik zou bijna willen zeggen: Zóó was het net goed met zijn slordige stijlloosheid en met zijn geestelijke krent, rotmentaliteit, de idiote interpretatie van „ploplokken” en het „van persoon veranderen”. De ontmoeting na jaren is niet ontbloot van goede gespreks-psychologie.

„Rumor in Margodont” is een ballade, een tamelijk boeiend episch gedicht, dat ons nog even in een andere omgeving verplaatst. Het is het kwasi-romantische verhaal dat in bijna geen enkele Delftsche almanak ontbreekt. Let bij het lezen eens op de vele rijmwoorden op „Friedolanke” . . .

„Zelfspot”, ha, ha, zelfspot, zijn *segaar*, die te dampen hangt en die kleine diertjes, die 'm duwen.

E. A. K.

Bericht uit Phoenixie.

(van onzen Correspondent)

De Jaarlijksche Verloting van
Pergamentrollenzal worden gehouden op den 7^{den} van de
Louwmaand.

(w.g.) Pim.

EERSTE D. S. A. LUSTRUM

In Delft en op Waalhaven: 31 Januari en 1 Februari.

PROGRAMMA:

Vrijdag 17.00—18.30: Receptie van het Bestuur op de Leeszaal der S. P.
19.30: Feestdiner. Ook voor Leden der D. S. A.
24.00: **KROEGJOL.**

Zaterdag 12.30: Begin der Rondvluchten voor Leden en Belangstellenden met hunne Dames.
14.30: Receptie voor de Officieele Personen.
15.15: Doop der PH.—D.S.A. tot „Prinses Juliana”.
Doopvlucht van het toestel.
Na afloop vliegemonstraties en Rondvluchten.

Stuntvliegen door de N.L.S.-instructeur Sluyter.
D.S.A Escadrille!!!

MUZIEK!!!

Het geheele Clubgebouw der R.A.C. is ter uwer beschikking. Er zal een speciale bus vertrekken van Waalhaven naar Rotterdam.

In Hotel Koomans zijn er appartementen om U te verkleeden, beschikbaar, tot:

20.00: Diner op „de Maas”.
22.00: **BAL.**

DANS — BAND
en
HONGAARSCHE MUZIEK.

Komt, vliegt en danst!!

TEEKENT NU IN VOOR HET BAL.

Stelt het niet langer uit!!
De lijst sluit Vrijdag 24 Januari!

D. S. M. G. „APOLLO”.

Hoewel het Bestuur uit ervaring weet, dat elke opwekking in de Spiegel gedoemd is te falen, neemt het de vrijheid op te merken, dat elk lid van het orkest

VERPLICHT

is op de repetities te verschijnen. De minachting, die het Bestuur dan ook heeft, voor diegenen, die meer dan twee repetities niet hebben bijgewoond, is met geen pen te beschrijven.

Wie echter op de repetitie van

30 Januari

niet aanwezig is heeft een heel groote kans

NIET MEER

mee te mogen spelen.
Die Apekoppen!

Namens het Bestuur van het
D. S. M. G. „Apollo”:
J. B. F. VAN HASSELT,
President.

DELFTSCHE SCHOUW

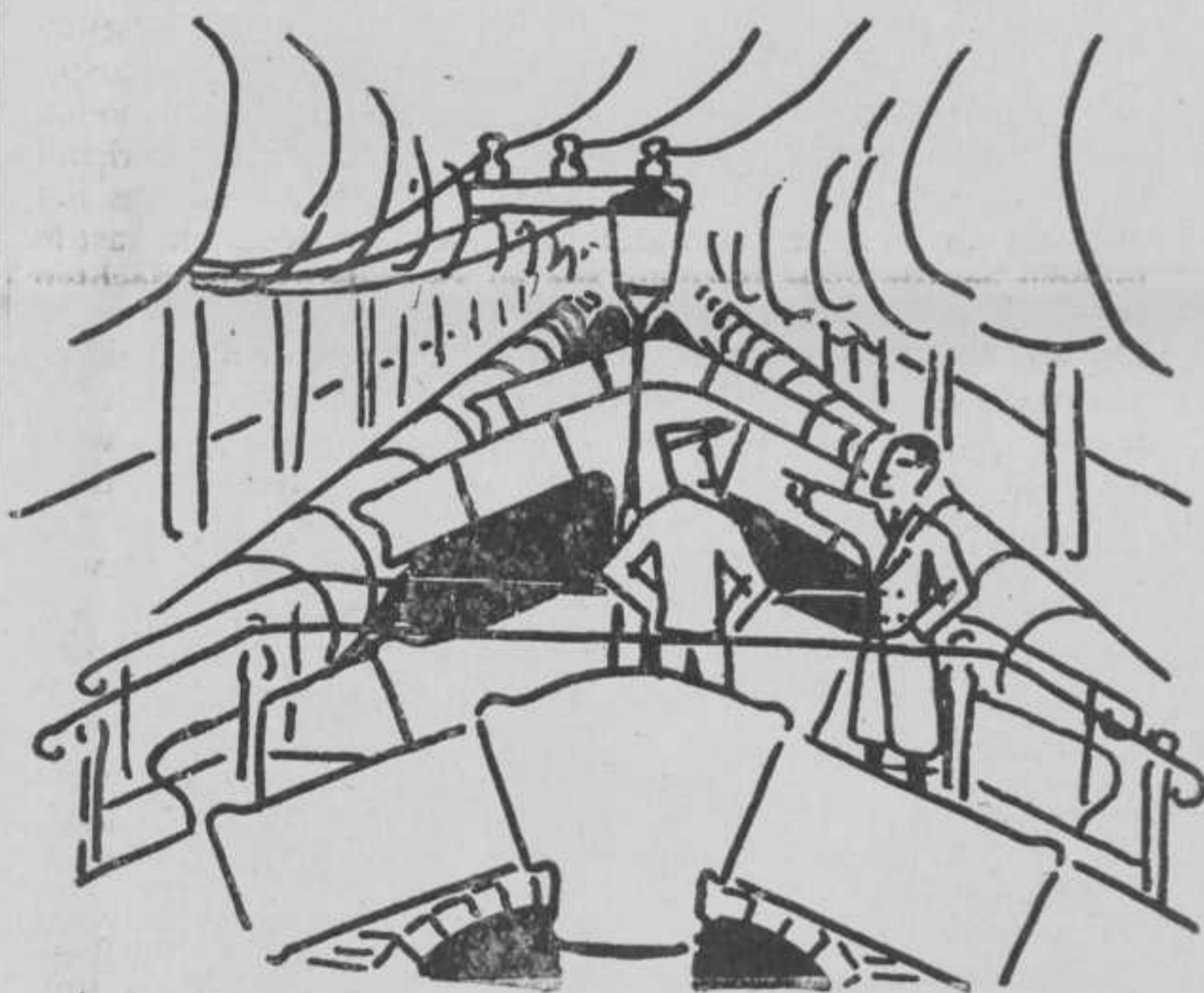
Lang gewacht en stil gezwezen
Nooit gedacht en toch gekregen
Kolb — van Eck, de combinatie:
een dikke duidelijke aberratie.
(Verontschuldigd de heeren in de Schouw
Maar Apollo's keuze is zoo nauw).
„Steeds ieder naar den mond gepraat”
dit is Bais, de tweede candidaat,
wil door elkeen te behagen
in dit leven slagen.
Ba(h!)is.

Men moest om niet alle décor te verliezen
Als president een ander Senator kiezen.

Uitvoering Tooneel in 't verschiep
Herbert werkt, secretaris niet
Slappe, „gezellige” cliché Pi
Scheeve bek
gewilde gek
Met een huid dik als van drie
adelaars
of als van baars.

Een honderd en tien man
Debating bezoekt
De geest van het Corps
is Goddank niet vervloekt!

.... langs het Oude Delft onder het hooren van Zuid....

D. S. A. F. V.

De Leden der D. S. A. F. V. worden er van in kennis gesteld, dat zij 4 Febr. a.s. te 8 uur in Gebouw „Eensgezindheid” een lezing kunnen volgen over Leica-apparaten, welke technisch getind zal zijn. Verder deelt het Bestuur mede, dat een Leica-vergrootingsapparaat aangeschaft is, wat tevens voor Contax geschikt is. Het toestel staat in de donkere kamer ter beschikking.

Namens het Bestuur der D. S. A. F. V., heb ik de eer mede te deelen, dat het Bestuur zich voorstelt een tentoonstelling van foto's te organiseren, waarvoor vijf categorieën zijn vastgesteld: 1. Delft; 2. Technische foto's; 3. Reisfoto's; 4. Portretfoto's; 5. Stillevenen.

Daarom verzoek ik ieder, in de komende maanden eenige opnamen te willen maken en deze in te zenden bij het Bestuur. De inzendingen zullen tevens worden beschouwd als inzendingen voor de fotowedstrijd, waarvoor prijzen beschikbaar zullen worden gesteld.

De inzendingen moeten onder motto worden gedaan, welke op elke foto vermeld moet zijn. Tevens moet er een verzegelde enveloppe worden bijgevoegd, met naam en adres van den inzender.

De sluitingstermijn is vastgesteld op 1 Februari 1936.

J. SLUITER, Secretaris.

CONFERENTIE OVER HET UNIVERSITEITS- VRAAGSTUK.

Naar men ons meldt zal 21, 22 en 23 Februari a.s. in Woudschoten bij Zeist door het Nederlandsch Comité voor International Student Service (I.S.S.) en de Studenten-Commissie voor Volkseenheid, welke tezamen alle Nederlandsche studentenorganisaties omvatten, een Conferentie georganiseerd worden over het Universiteitsvraagstuk.

Op deze conferentie zal in de eerste plaats besproken worden het vraagstuk der overbevolking van Universiteiten en Hoogescholen, naar aanleiding van het rapport, dat de Commissie-Limburg over dit vraagstuk samenstelde, welk rapport binnenkort in druk zal verschijnen.

Dit vraagstuk zal het uitgangspunt zijn voor de behandeling van de vraag, welke plaats de Universiteit in de huidige maatschappij inneemt en wat men van de Universiteit voor de wetenschap en voor de maatschappij mag verwachten. Kan er ooit van een universitaire overbevolking gesproken worden? Tevens zal de verhouding van Universiteit en volk behandeld worden. Tot slot zal de vraag gesteld worden of het noodig en wenschelijk is onze Universiteiten en Hoogescholen te reorganiseeren om hen beter aan hun taak en functie te doen beantwoorden.

Sprekers zullen zijn: Dr. Philip, J. Idenburg, Prof. Dr. J. van Loon, Prof. Dr. Kors, Mr. N. Stufkens, V. Leemans en Prof. Dr. H. R. Kruyt.

De conferentie zal onder leiding staan van Mr. W. H. Fockema Andreae en toegankelijk zijn voor studenten en afgestudeerden. Enkele vooraanstaande personen op het gebied van het Hooger Onderwijs en verschillende academische autoriteiten zullen als gast van de Nederlandsche studentenorganisaties tot de conferentie worden uitgenodigd.

Op 21, 22 en 23 Februari a.s. zal op Woudschoten bij Zeist een conferentie gehouden worden over „het Universiteitsvraagstuk”. Het programma der conferentie is als volgt:

Vrijdag 21 Februari:

- 17 uur Aankomst der deelnemers.
- 20 uur Opening.

Dr. Ph. J. Idenburg, „Het vraagstuk der overbevolking van Universiteiten en Hoogescholen”.

Zaterdag 22 Februari:

- 's ochtends Prof. Dr. J. van Loon, „Kan er ten opzichte van de maatschappij universitaire overbevolking zijn?”

- 's middags Prof. Dr. J. B. Kors O. P., „Kan er ten opzichte van de wetenschap universitaire overbevolking zijn?”

- 's avonds Mr. N. Stufkens, „Universiteit en Maatschappij”.

Zondag 23 Februari:

- 's ochtends vrij.
- 's middags V. Leemans, „Universiteit en Volk”.
- 's avonds Prof. Dr. H. R. Kruyt, „Reorganisatie van Universiteiten en Hoogescholen”.

Sluiting.

De conferentieprijs is f 7.50. Wie deel wil nemen, melde dat vóór 14 Februari aan Woudschoten, Zeist.

Na elk der voordrachten zal gelegenheid tot gedachtenwisseling bestaan.

Deze mededeeling is tevens bedoeld als een opwekking tot deelneming. Het is te hopen, dat zooveel mogelijk studenten van allerlei milieu en denkriching van deze gelegenheid gebruik maken om zich op de hoogte te stellen van problemen, die voor hen van het grootste belang zijn en aan welke oplossing het hun plicht is in de toekomst mee te werken. De plaats, die de academie in het leven van volk en maatschappij inneemt, — de vraag, in hoeverre zij bij de snelle evolutie van ons leven en denken meegaat met haar tijd en in hoeverre zulk een meegaan gewenscht is —, dat zijn vraagstukken, waarvoor ieder academieburger zich behoort te interesseeren, temeer nog daar naast algemeene gezichtspunten ook de concrete nooden van het oogenblik, voor een groot deel voortvloeiende uit de „Overbevolking” der universiteiten en hoogescholen, meer dan ooit aller belangstelling eischen. Het is een gewichtig feit, dat thans voor het eerst onze Nederlandsche professoren en studenten bijeenkomen om samen deze gewichtige zaken te bestudeeren. In de kringen van I.S.S. was reeds voor eenigen tijd de gedachte opgekomen om na het verschijnen van het rapport der Commissie-Limburg een groote bijeenkomst te beleggen, speciaal aan het vraagstuk der overbevolking gewijd; het initiatief van „Volkseenheid” heeft het mogelijk gemaakt dit plan op een bredere basis te stellen, zoodat zoowel de praktische als de ideële zijde geheel tot hun recht kunnen komen. Hoe veelzijdiger de deelneming zal zijn, des te meer zal de conferentie aan de academische samenleving en aan ieder afzonderlijk kunnen geven!

Prof. Dr. N. VAN WIJK,
Voorzitter van het Nederlandsch Comité
van International Student Service.

VAK-VEREENIGINGEN

„Practische Studie”. Civiele Afdeling.

Voordracht op Donderdag 23 Januari, in het Gebouw voor Weg- en Waterbouwkunde. Aanvang 19.45 uur, door: Ir. Th. W. Mundt, over: Het omhoogbrengen van de Spoorbrug over de Moerdijk.

Namens het Bestuur:
W. A. WICHERS HOETH,
Secretaris.

„Leeghwater”.

Vergadering op Dinsdag 28 Januari, te 8.15 uur, in Zaal 207 van het Gebouw voor Werktuig- en Scheepsbouwkunde, Nieuwelaan te Delft.

Voordracht ter inleiding van het bezoek aan de Centrale „Galileistraat” te Rotterdam. Spreker: Ir. W. C. Kool.

Excursie op Woensdag 29 Januari, naar de Centrale „Galileistraat” van het Gemeentelijk Electriciteitsbedrijf te Rotterdam. Vertrek per autobus van W. en S. om 1 uur. Kosten f 0.60, te voldoen bij intekening op de lijst bij v. d. Vaart. Sluiting der lijst op Maandag 27 Januari te 4 uur.

Buitenlandsche Excursie.

Het Bestuur van het Gezelschap Leeghwater heeft het plan opgevat, een excursie naar Zweden te organiseeren na de propaedeutische- en candidaatsexamens in Juni, voor de duur van twee weken. Deze excursie zal dus vallen in de laatste dagen van Juni en de eerste van Juli.

Onder de bedrijven, welke bezocht zullen worden, kunnen voorloopig de Ljunström-fabrieken, S.K.F., A.E.S.A., Bofors, Husqvarna en een hout- en papierfabriek (luciferfabrikage e.d.) genoemd worden.

Ofschoon reeds met deze bedrijven in correspondentie is getreden en over de reisgelegenheden en kosten reeds eenig oordeel kon worden gevormd, is het noodzakelijk voor de verdere regeling van de excursie, dat het Bestuur kan rekenen op een voldoende deelname onder de leden van het Gezelschap. Daartoe zal bij b. v. d. Vaart een intekenlijst gedeponeerd worden, waarop diegenen kunnen teekenen, die van zins zijn, deze excursie mede te maken. Bij intekening verplicht men zich min of meer aan de excursie deel te nemen, wanneer de tijd is aangebroken, indien er dan tenminste geen ernstige en geldige persoonlijke reden tusschen komen.

De kosten voor deze veertiendaagsche excursie zijn globaal en eenigszins aan de hooge kant, geschat op f 125.— per persoon, reis- en verblijfskosten, enz. inbegrepen. In deze kostenberekening is opgenomen een belangrijke bijdrage uit het Excursiefonds.

De voorloopige lijst sluit Maandag 10 Februari om 5 uur.

Namens het Bestuur:
C. M. J. WILLEUMIER,
Secretaris.

Technologisch Gezelschap.

Lezing op Donderdag 30 Januari, in zaal 32 van het Scheikundig Laboratorium, Westvest 9, Delft.

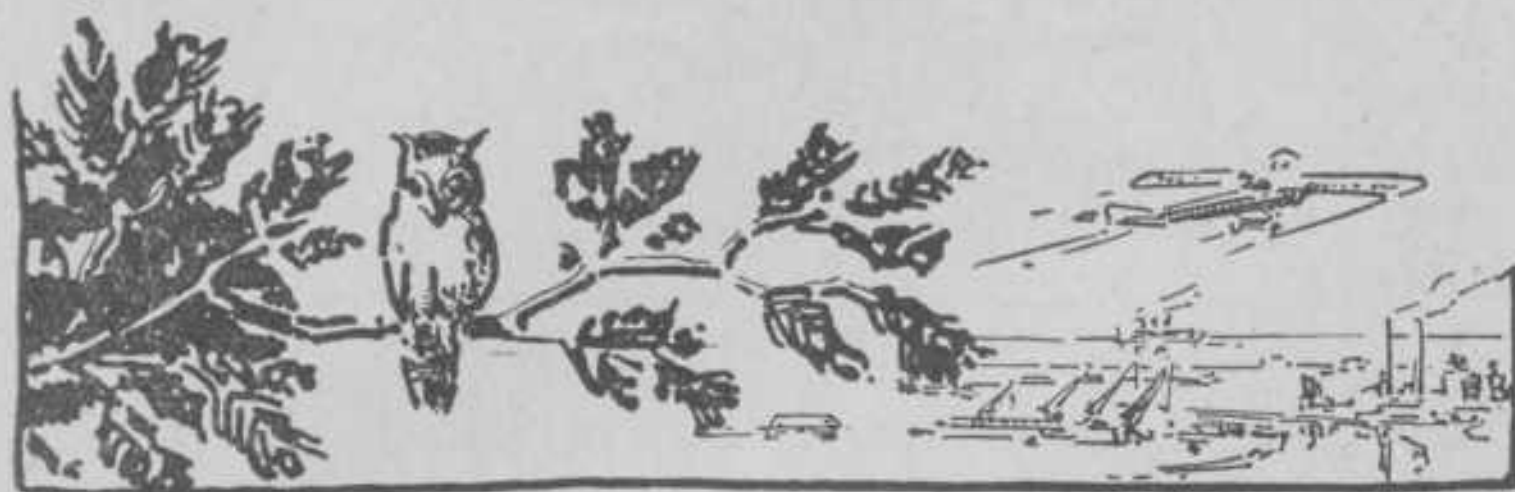
Spreker: Prof. Dr. H. Baggesgaard Rasmussen uit Kopenhagen, over: „Indicatorenenschlag von Säuren und Basen in alkoholischer Lösung”. Aanvang 20 uur.

De Secretaris,
P. M. HERINGA.

AGENDA.

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Zondag (v.m.)	26 Jan.	10 uur,	Instituut voor arbeidersontwikkeling.
Zondagavond	26 „	8.00 „	Haagsche Bestuurdersbond, Bioscoop voorstelling.
Maandagavond	27 „	8.00 „	Haagsche Bestuurdersbond, Bioscoop voorstelling.
Dinsdagavond	28 „	8.00 „	Haagsche Bestuurdersbond, Bioscoop voorstelling.
Woensdagav.	29 „	8.00 „	Haagsche Bestuurdersbond, Bioscoop voorstelling.
Donderdagav.	30 „	8.15 „	Vereeniging „Vero”: Gouden Regen. Door het Nieuw Schouwtooneel. Directie: Ko van Dijk en Frits Bouwmeester.
Zaterdagavond	1 Febr.	8.00 „	Residentie Orkest. 2e Avondconcert, No. 5 van het Abonnement. Dirigent: Issay Dobrowen. Soliste: Jo Vincent (Zang).

TECHN. HOOGESCHOOL

Oordeel over een antwoord op een der prijsvragen, uitgeschreven in Juni 1934 en te beantwoorden vóór 15 September 1935 voor studeerenden aan een Nederlandsche instelling van hooger-onderwijs, (ingevolge art. 37 der Hooger-Onderwijswet).

Afdeeling der Werktuigbouwkunde en Scheepshouwkunde.

Door de Afdeeling der Werktuigbouwkunde en Scheepshouwkunde werden drie prijsvragen uitgeschreven, waarvan de eerste als volgt luidde:

„Gevraagd wordt een verhandeling over de vormgeving vanuit walsmateriaal door lasschen opgebouwde machinedeelen, in het bijzonder van die deelen van krachtwerktuigen en gereedschappen, welke tot dusver uit gietijzer of staal werden gegoten. Bij de beantwoording moeten de beide constructie-methoden aan de hand van eenige voorbeelden zooveel mogelijk met elkaar worden vergeleken, o.a. ten aanzien van de sterkte, de stijfheid, het gewicht en de kosten.”

Op deze vraag is een antwoord binnengekomen met het ken-teken: een driehoek in een cirkel.

Dit antwoord — waaraan, wat den uiterlijken vorm aangaat, groote zorg is besteed — omvat een verhandeling van 115 bladzijden, benevens een map met 11 teekeningen.

Het eerste gedeelte der verhandeling is gewijd aan een beschouwing van de algemeene vraagstukken, betreffende het lasschen, terwijl in het tweede gedeelte een vijftal voorbeelden van gelaschte constructies verder zijn uitgewerkt. Deze voorbeelden heeft de schrijver blijkbaar aan de praktijk ontleend en, zooals in de vraag ook werd verlangd, heeft hij de gegoten en gelaschte constructies zooveel mogelijk met elkaar vergeleken ten aanzien van de sterkte, de stijfheid, het gewicht en de kosten.

De Afdeeling heeft voor dit tweede gedeelte veel waardeering. De sterkteberekeningen der verschillende constructies zijn in overeenstemming met het peil, waarop dergelijke berekeningen in den werktuigbouw gewoonlijk staan, terwijl ook de kostenberekeningen al zijn de gegeven cijfers niet verder te controleeren — op in de praktijk verkregen resultaten schijnen te berusten.

De Afdeeling miste echter berekeningen van de stijfheid, ofschoon deze bij twee der behandelde voorbeelden toch wel degelijk van belang zijn, terwijl ook niet altijd is nagegaan of het materiaal, waaruit het gelaschte werkstuk werd opgebouwd, wel voor zijn doel geschikt was.

Minder reden tot lof geeft het eerste gedeelte der verhandeling. De behandeling der stof is daar verward, niet systematisch en oppervlakkig.

Er komen vele mededeelingen in voor, zonder eenige motivering of vermelding van de bron, waaraan zij werden ontleend.

Ook blijkt op verschillende plaatsen uit de litteratuur te zijn geput, zonder dat het materiaal goed werd verwerkt, waardoor onduidelijke en verkeerde conclusies werden getrokken (blz. 28, 29, 38).

De beschrijving der laschmethoden is zeer beknopt, terwijl de toepassing der verschillende methoden onvolledig wordt weergegeven.

De vlambooglasch wordt op een aantal plaatsen fragmentarisch behandeld, maar een principieele behandeling van de laschverbindingen, die met den vlamboog te maken zijn, ontbreekt. De behandeling van de sterkteberekeningen dezer lasschen is zeer onvolledig.

Verder ontbreekt een vergelijking tusschen hetgeen met lasschen en hetgeen met andere verbindingen, bijvoorbeeld klinken, kan worden bereikt en werd ook niet voldoende ingegaan op een beschouwing van de stijfheid der constructies en van het vraagstuk der voortplanting van trillingen, zooals zich dit bij gegoten en gelaschte constructies voordoet.

De behandeling der eigenschappen der verschillende materialen is onbevredigend, terwijl ook te weinig aandacht werd besteed aan de hulpgereedschappen, die bij het lasschen noodig zijn en die mede de economie van het lasschen beïnvloeden.

Hoezeer de Afdeeling dan ook de door den inzender genomen moeite op prijs stelt en voor het tweede gedeelte van zijn werk gaarne haar waardeering uitspreekt, is zij toch van oordeel, dat dit, wat het eerste gedeelte betreft, niet op zoodanig peil staat, dat het antwoord als geheel voor een bekroning in aanmerking kan komen.

Op de beide andere, door de Afdeeling uitgeschreven, prijsvragen is geen antwoord ingekomen.

De Senaat der Technische Hoogeschool,
G. DIEHL, *Rector Magnificus*.
F. E. C. SCHEFFER, *Secretaris*.

Ir. P. M. Heertjes, bij beschikking van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen van 6 December 1935, No. 4939 Afd. H. O. toegelaten als privaat-docent in de Afdeeling der Scheikundige Technologie aan de Technische Hoogeschool te Delft, om onderwijs te geven in de chemische technologie der kleurstoffen, zal zijn lessen aanvangen met het houden van een openbare voordracht over: „Onoplosbare kleurstoffen” op Vrijdag 31 Januari te 4 uur n.m. in zaal 31 van het Gebouw voor Scheikunde der Technische Hoogeschool, Westvest 9.

Prof. P. Meijer zal naar aanleiding van zijn 25-jarige ambtsvervulling op 1 Januari j.l. gelukwensen van ambtgenooten en andere belangstellenden in ontvangst nemen op Zaterdag 1 Februari a.s. in zaal 207 van het Gebouw voor Werktuig- en Scheepshouwkunde, Nieuwelaan 76. Deze receptie zal aanvangen te 3 ure.

Prof. Dr. C. H. van Os maakt bekend, dat hij op Maandag 20 Januari a.s. zijn colleges zal hervatten.

Prof. Dr. W. Reinders maakt bekend, dat hij zijn colleges op Maandag 20 Januari a.s. zal hervatten.

Prof. Dr. F. E. C. Scheffer zal zijn colleges hervatten op Woensdag 29 Januari.

Lector Dr. G. Meijer zal zijn colleges hervatten op Vrijdag 31 Januari.

Wijziging in den lesrooster 1935—1936.

Met ingang van heden worden de volgende colleges van Prof. Ir. J. Muysken gewijzigd:

Dinsdag 1—2 n. K., Waterturbines W_4^{**} , wordt teruggebracht naar Vrijdag 10—11.

Vrijdag 10—11, Stoomturbines W_4^{**} , E_4^{**} , N_4^{**} , N_5^{**} , wordt teruggebracht naar Dinsdag 1—2.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: H. P. C. de Pauw Gerlings.

REPETITOREN

BOUWKUNDE, CONSTRUCTIEVE ONDERDEELLEN VAN GEBOUWEN bij Nic. v. d. Drift, architect (oud-assistent T.H.S.), Stevinstr. 173, Scheveningen, desgewenscht ook in Delft.

ELECTROTECHNIEK, alle vakken behalve Electriciteitsvoorziening en Radio, bij Ir. D. Goedhart, ass. T.H. Hugo de Grootstr. 85, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE (ook groeplessen) bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag, tel. 775264. (Van station H.S.M. te bereiken met buslijn R.)

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, MECHANICA'S, THERMODYNAMICA, THEORIE VAN MAXWELL, WISSELSTROOMTHEORIE, bij Dr. Ir. P. M. Verhoeckx, Adriaan Pauwstraat 17, den Haag, telef. 551634. (Van station H.I.J.S.M. te bereiken met lijn 10 of 11).

ELECTROTECHNIEK en WISKUNDE bij Ir. M. van der Veen, assistent T. H., Cornelis Trompstraat 60, Delft.

WISKUNDE, THERMODYNAMICA, MECHANICA bij Ir. J. F. Schuh, van Boetzelaerlaan 28, 's-Gravenhage. (Van station te bereiken met lijn 11).

Mijnheer Adelaar,

In de laatste Spiegel trof me een alleraardigst stukje van uw hand.

Het heeft niet nagelaten diepen indruk op me te maken. Uw relaas voor zoover dit mijnheer Clay betreft, en Uw verdediging op zijn aanval, wil ik buiten beschouwing laten, dat is een zaak tusschen U twee. Maar ik wilde U aanvallen op een gezegde dat U in het algemeen poneerde.

Ik houd vol, dat de bruikbaarheid voor het Corps onafhankelijk is van afkomst en milieu daar het hier gaat om het innerlijk en niet om een masker van aangeleerd stijlgevoel, welk laatste zoovaak als maatstaf wordt genomen.

„Het uitwendige wordt in een jaar tijds zeker bijgeschaafd.” Het is jammer mijnheer Adelaar, dat U het „volhoudt”. Uit Uw woorden te concludeeren, zou ik hier dus eigenlijk niets meer op hoeven te schrijven, ik wil het toch probeeren; omdat ik geloof dat deze volkomen, misplaatste opvatting bij meerdere Corpsleden heerscht.

In de eerste plaats, dat „masker van stijlgevoel”, van U. Mijnheer Adelaar; het Corps is geen vereeniging, die tot doel heeft gemaskerde bals te bevorderen.

In de tweede plaats:

„De bruikbaarheid voor het Corps is onafhankelijk van afkomst en milieu.”

Ik zou het volgende voorstel willen indienen meneer Adelaar. Laten we deze groentijd eens *uitsluitend* petten-jongens aannemen, vooropgesteld dat we er genoeg kunnen krijgen, speciaal wat de groentijd betreft, zou dit zijn voordeelen hebben, ze zouden geen petten meer hoeven aan te schaffen, ook het gebruikelijke oude pakje, zou wel bij de hand zijn, enz.

In de derde plaats:

„Het uitwendige wordt in een halfjaar of een jaar tijds zeker bijgeschaafd.”

Ik geloof meneer Adelaar dat U de beteekenis van het woord schaven *niet* begrijpt.

Het schaven (vraagt U het maar aan iedere timmerman), heeft het doel, een houtsoort af te werken, een glad oppervlak te geven, maar meneer Adelaar, en hiermee vat ik alle drie punten nog eens te zamen, de houtsoort dient in de eerste plaats *an sich* goed te zijn, d. w. z. dat het de eigenschappen moet bezitten, die noodig zijn voor het *doel* waarvoor het hout gebruikt moet worden.

Wanneer een timmerman echter aan het schaven slaat en merkt dat de houtsoort niet deugt voor het doel waarvoor het bestemd was, gooit hij het stuk hout weg, want verder schaven zou nutteloos zijn.

En zoo gaat het in het Corps ook. Ieder jaar wordt er weer geschaafd en gekeken of er *goed* hout is, d. w. z. in dit geval, of de menschen de eigenschappen bezitten, noodig voor een Corpslid (ik wil daarmee dus niet zeggen, dat deze menschen überhaupt niet deugen, dat *hoeft* zeker niet). Wanneer echter geen goed hout aanwezig is, en men gaat schaven in de hoop goed hout te vinden, dan is spoedig alles opgeschaafd.

Dan krijgt men poppen, zonder inhoud, omdat wat aan inhoud aanwezig was weggeschaafd is, *dan* krijgt men *stijlmenschen*, menschen die iedere spontaneiteit en originaliteit missen, immers deze menschen bezitten niets anders dan hun *aangeleerde stijlgevoel*, het befaamde masker dat dient om hun innerlijk waar het, zooals U zeer terecht opmerkt, op aankomt te bedekken.

In het andere geval houdt men de persoon *zelf*, alleen als het ware gegoten in Corpvorm, geen ruwe onafgewerkte persoon, waarmee de omgang pijnlijk en vervelend is, net als met ruw hout, maar een soepele, afgewerkte persoon, maar altijd een *persoonlijkheid*, d. w. z. een zelfstandig iets, meneer Adelaar, en als U denkt dat dit met *alle* personen te bereiken valt *onafhankelijk van afkomst en milieu*, probeert U het dan eens met een slagersjongen, maar past U dan op, dat Uw schaaft niet te bot wordt.

R. BAARS.

MESTVAALT

W. W. v. Haersma Buma, Raamweg 25, Den Haag.
M. C. Braat, Ridderlaan 104, Den Haag, Tel. 204.

Iemand, die ter vergadering niet de argumenten dadelijk kon vinden heeft gemeend zijn bezwaren tegen de inleiding van den Heer Albarda langs dezen weg kenbaar te maken. Wij geven hem hierbij gaarne de gelegenheid.

Tegen het betoog van den Heer Albarda op Woensdag 22 Januari an sich zullen weinigen bezwaren maken.

Het temperen der hoogconjunctuur door toezicht op de ongebreidelde credietverleening der banken en door 't heffen van hooge belastingen, waarvan de opbrengst moet worden gebruikt om in tijden, waarin de conjunctuurslinger de tegen-gestelde richting is uitgezwaaid, verlichting der nood te geven, en een stoot te geven tot nieuwe opleving, is zeker niet uitsluitend een privilege van de S.D.A.P., evenmin als het „Nooit meer oorlog” een privilege is van de sterk links georiënteerde partijen.

De Heer Albarda wil met zijn ordeningsplannen in goede tijden reserves maken voor de tijd dat de nood aan de man is. Hij wil dit maken door de kous van de particuliere ondernemers en van het volk over te laten nemen door de regeering.

De Heer Albarda toont hiermee, terecht, dat hij het volk niet in 't minst vertrouwt wat betreft het inzicht in de economische gang van zaken. Het volk spaart niet, niet alleen niet als het het een periode van werkeloosheid achter de rug heeft, zooals de heer Albarda opmerkte, maar ook niet in de tijd van meest fantastische voorspoed, zooals een ieder van ons heeft kunnen hooren, als hij tenminste ook in die richting zijn oor te luisteren heeft gelegd, in de tijd dat hij practisch werkte op een onzer bedrijven.

Hoe kan de heer Albarda verwachten van een volk, waarvan hij weet dat het niet het minste idee heeft van het vormen van reserves, dat het, massaal optredende, in de vorm van een fractie in de 2e Kamer die inzicht wel zal hebben?

Ik twijfel er niet aan of de leiders van de S.D.A.P. zijn op 't moment ter goeder trouw en hebben zich voorgenomen niet alleen de fantastische leening in de eerstvolgende 40 jaar af te betalen, maar de schuld in de eerstvolgende hoogconjunctuur in zijn geheel te dempen, om met een schoone lei de volgende depressie in te gaan.

Maar zal het volk niet de leiders, die dit willen hun mandaat ontnemen en zich aansluiten bij andere volksleiders zoodra het gaat over versnelde aflossing, over sparen, wat zoo geheel ingaat tegen hun gewoonte? Zullen zij weer niet hen volgen, die hen 't grootste momenteele voordeel beloven, met als gevolg, dat het rijk niet elke nieuwe depressie verder in de schulden zinkt?

Duitschland was in 1922 volkomen zonder schulden. In 1930 zaten de groote Duitse steden er tot over de ooren in. Gekregen in tijden van hoogconjunctuur.

Amsterdam, de 3e handelstad van de wereld met zijn hooge belastingen heeft in die tijden een reserve gemaakt, die als een druppel op een gloeiende plaat was.

Te sterk wordt de arbeidersleiding meegenomen door de heerschende geest.

„Dat zal veranderen,” zegt de heer Albarda, „de eerstvolgende hoogconjunctuur zullen wij sparen.”

Maar dan zal de leiding van de S.D.A.P. een overdonderende binnenlandsche propaganda moeten maken. In den geest van wat Hitler op 't oogenblik in Duitschland doet. Een propaganda, die elke andere propaganda overheerscht, waarmee men degenen, die niet gemakkelijk zelfstandig oordeelen volkomen zijn wil oplegt, en dat dus eigenlijk niets anders is dan een verkapte dictatuur.

Dan lijkt het mij veel eerlijker, handiger en goedkooper het kiesrecht belangrijk in te krimpen en het bestuur van ons land in handen te geven van mannen die ondernemingen en maatschappijen geleid hebben en waarvan gebleken is dat zij die veilig door alle mogelijke conjunctuurmoeilijkheden hebben heengeholpen.

A. T. POTJER.

DE JAMMERKLACHT

Studenten zingt
zingt luid en blij van harte.

ZESDE.

Ik ben een groot denker. En als ik hier zit aan mijn bureau met de ongeschreven manuscripten voor mij, dan wordt het besef in mij wakker, wie ik eigenlijk ben en hoe diep de gronden van mijn stille wateren zijn.

Daar staan zij mijn manuscripten, als heiligenbeelden van menselijk vernuft en fantasie, als symbolen van het leven, lijden en denken der menschheid, als zuilen, waarop een hoogen cultuur zou kunnen rusten. Ik doe slechts een greep uit eenige titels: Eischen, waaraan de man van formaat moet voldoen; het uiten van den geest door het geschreven schrift; levensregels voor den geesteseezamen en den cynicus; en bijvoorbeeld een nog onvoltooid: Democratie en de heer Adelaar.

Onnoozel en bekrompen zijn hier bij uw de geestesvruchten, die ik tusschen de vingers fijnwrijf en met de oogen vermorzel: een stuk in het laatste nummer van de Spiegel. Arm Orgaan! Kon ik mijn manuscripten maar in druk brengen in dit geliefde priodiek, hoe zou de lezer zich elke week haasten naar de bus te snellen om de nieuwe artikelen van * * * te verslinden. Kon de menschheid maar oprijzen uit de kleingeestige vicieuse cirkel der wereld tot mijn hemelsche hoogte en met mij zweven aan de grenzen van het verstand tot over een vierde dimensie. Vergis ik mij niet, dan ben ik God zelve, de alleenheerscher in mijn geestesrijk.

Achter mij zit in een luie stoel de heer K. en vraagt me, of het koud is in de kamer.

„Ja,” antwoordt mijn lichaam en slijpt een nieuwe punt aan het potlood, waarmee ik dit opschrijf.

Ik geef den heer K. een van mijn manuscripten: het wit van den geest door het geschreven schrift.

„Ik heb geweldige lust een artikel in de Spiegel te schrijven,” zegt de heer K.

„Dan zal mijn werk je goed te pas komen,” (U merkt, wij tutoyeeren elkander).

Over mijn schouder sla ik hem ongemerkt gade. Hij begint met het hoofdstuk:

Het stoepje, en daarvan de aanhef. Ik zie nog juist wat van mijn voorbeelden:

Mijnheer

Ik heb U zien duiken

U is een inktvisch, paard, schaap, kreeft, olifant

U bevat mij in 't geheel niet

U moest eens een rustkuur gaan doen.

U is niet uit een stuk gebeeldhouwd

Het is heel jammer, dat U zoo dom is.

en opeens slaat mijnheer K. het boek pardoes dicht.

„Wat nu? Wil je dom blijven?” vraag ik.

„Dom blijven? zeker niet dom worden!”

„Ook niet begrepen, dus!” zucht ik en het is alsof de heer K. mij met harde rukken weer in de wereld trapt. Wat heb ik aan mijn hemel, als niemand er iets aan heeft? Vooruit, eruit! De hel weer in!

„Je hebt groot gelijk,” en ik verscheur mijn boek, langzaam en bedaard. De heer K. echter begint te gillen:

„Nee, dat nooit! Dat mag je niet doen!” er zijn groote kijkers staren mij wanhopend aan.

Te laat, het is vernietigd. Mijn andere manuscripten vernietig ik ook. Het heeft op aarde geen nut om te denken. De geest kan zich nu eenmaal toch niet uiten.

Het spijt me voor den heer K.

* * *

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

HERINNERINGEN.

„Ik geloof, dat ik je wel eens eerder gezien heb vriendje,” sprak ik tegen iemand, die tegenover mij stond.

Hij glimlachte me vriendelijk toe, in zijn trekken meende ik inderdaad iets bekends te bespeuren, evenals men soms in een droom bemerkt, hetzelfde reeds eerder beleefd te hebben. Hij van zijn kant staarde me onderzoekend aan, maar zweeg. „Waar is het, dat ik je ontmoet kan hebben,” trachtte ik luchtig te vragen, om mijn verlegenheid te verbergen. Spottend lichtten zijn oogen op, hij doorzag mij blijkbaar onmiddellijk!

Toen kwam er in mij een herinnering op, schuchter en vaag als een scheepje, dat langzaam boven de horizon van een donkere zee komt opduiken. Hij was het kleine jongetje waarmee ik reeds in mijn prilste jeugd speelde. Ik herinnerde mij de talloze knickerspelletjes, waarbij ik steeds verloor en hij steeds won. Duidelijker en duidelijker werd de voorstelling, die ik me van hem maakte. Bij het knikkeren overzag hij steeds sneller de mogelijkheden van het spel dan ik, hij riep „kop!” als ik juist „onkop!” wilde roepen; als hij aan de beurt was kon hij ze steeds makkelijk in het kuiltje mikken, want ik had ze er vlak naast gegoooid. Later gingen wij samen zwemmen. Hij duwde me onder als ik de schoolslag oefende, hij maakte me belachelijk als ik op de springplank stond, en niet met mijn hoofd naar beneden durfde duiken.

Als ik pianospeelde, sloeg hij valsche nooten aan, zoodat, wanneer ik Jan-er-licht-een-kip-in 't-water speelde het klonk als: er-Jan-een-water-licht-in 't-kip of zooiets gek. Als ik een kraan had gemaakt van mijn meccanodoos (nummer 3) dan vertelde hij, hoe je veel fijnere kranen kon maken en dat de mijne toch eigenlijk niks was.

Als vogels, krijschend en bont gekleurd, kwamen de beelden uit mijn leven tot mij.

Ik kreeg de indruk, dat ik mijn heele jeugd onder de invloed van dit individu had gestaan, wiens naam mij niet te binnen wilde schieten.

Hij keek mij nog steeds strak aan, en nieuwe herinneringen drongen zich aan mij op.

Het meisje uit de klas met donkere vlechten en blauwe oogen, waarop ik verliefd was. Hoe hij er een vreugde in vond; mij hiermee te bespotten. Toen ik van haar een potlood wilde leenen, en hij me er gauw eentje gaf, zoodat ik er haar niet om kon vragen.

Later, toen ik mij belangrijk ging voelen in de hoogste klassen, en graag eens een woordje zei op de avondjes van de schoolclub, interrumpende hij mij en zei zulke malle dingen, dat iedereen me uitlachte, ik ging hakkelen en stotteren, ja soms heelemaal niet verder kon.

Ik begreep nu maar al te goed, waarom ik dengene die tegenover mij stond in het begin van ons onderhoud niet kende of niet herkennen wilde. Hij was steeds mijn kwelgeest geweest, mijn meerdere maar ook mijn mindere, waar ik door een onverbreekbare band aan verbonden scheen.

Maar er kan veel veranderen in een mensch. Zoo met mij bijvoorbeeld, dacht je dat ik me nu nog door zoo'n jeugd-vriendje liet bedonderen? Ha ha, ik ben nu student, dus heel wat meer mans! „Hela, snotneus, hoe heet je eigenlijk?” Ik zal hem eens even lekker uitbekken. Maar hij kijkt me aan met oogen, klein maar glinsterend van hoogmoed en spot, zonder dat hij het noodig vindt om zelfs maar te antwoorden.

„Zeg stuk verdriet, wat verbeeld je je wel? Dacht je, dat het mij iets kon schelen om jou rotnaam te weten te komen? Hier, pak die maar vast eens van mij aan!” En ik vind het mijn goed recht hem een gevoelige oorvijs te geven. Pats, au! Ik bekeer mijn hand aan scherven, die plotseling in het rond gaan vliegen.

„Ach heeremijntijd, heit U nou m'n beste spiegel gemold, meheer? Die heb wel tien gulden gekost!”

Zei de juffrouw.

B. S. B.

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

**HYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS**

N.V. „CEMSTO” - Vrijenbanschelaan 22-24

□ □ □ TELEFOON 1020 □ □ □

Het schoonmaak- en
Glazenwasschersbedrijf
voor Delft

AMSTERDAM — HAARLEM — HILVERSUM — VELSEN
LEIDEN — DEN HAAG — DELFT — R'DAM — UTRECHT

VOOR ZWAART
23 EN 4 KLEUREN

CLICHÉFABRIEK
„GRAVURA”
KRAYENHOFFSTR. 24-24
TELEF. 1110/13 DEN HAAG

Kwaliteitscliché's!
Vraagt U eens aan!
Billijke prijzen.

Ober!
mij ook n **DE KUYPER**
A^o 1695

Voor Uw koffietafel
koopt U het beste bij
W. G. v. d. Ham

Grootste sorteering Vleesch-
en Vischconserven.

Fijne vleeschwaren steeds
versch en eerste kwaliteit.

Prima kaassoorten Goudsche-
Leidsche-, Edammer- en
Lunchkaasjes.

Doosjes chaletkaas 35 en 37 ct.

De fijnste Delftsche Roomboter

Bestellingen worden aan huis bezorgd

Aanbevelend,
W. G. v. d. HAM

OOSTEINDE 165, TELEF. 885
FREDERIK HENDRIKSTR 2a

R.K.B.

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier

„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

VOOR UW ONTBIJT EN KOFFIETAFEL

UNGER'S LUXE BROODJES
BROOD EN BESCHUIT

BIJ EEN APERITIEF OF THEE

UNGER'S KOEKJES EN ZOUTJES
MARKT 21 — — TELEF. 222

Corpsleverancier

J.G.v. VELZEN & Zn.

VERWERSDIJK 32
TEL. 1689 DELFT

**JAPONNEN
COMPLETS
MANTELS**

OOK NAAR MAAT
VOOR
CONFECTIEPRIJZEN

**Overalls,
Witte Jassen**

Bij KOK krijgt U de juiste modellen,
goede kwaliteiten tegen lage prijzen

HEEFT
KOK

OOSTEINDE 139 - DELFT - TEL. 11

Mittel, Mosel, Riesling
Patriziertrunk

Spezialfullung

ADOLPH HUESGEN TRABEN-TRARBACH

N.V. HOOGWERFF-CHABOT & VISSER'S WIJNHANDEL
DEN HAAG ROTTERDAM ARNHEM

Corpsleverancier

Spekslagerij
Oude Kerkstraat 9
Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN
OPGERICHT 1863

FIJNSTE ZAAK HIER TER
STEDE

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

**N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM**

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjutteland 14, Tel. 92, Delft

Naamlooze Vennootschap
W. D. MEINEMA

Verkrijgbaar:
de tweede, geheel
omgewerkte en ver-
meerderde druk van
Nieuwe Methoden
voor Elementair-
analyse

Prof. H. TER MEULEN
en
Dr. J. HESLINGA
72 bladz. met 9 photo's
en 25 teekeningen.
Prijs ingenaaid f 2.40

De tocht van de „Ada van Holland”.

Het weer was de herfst van het jaar 1599 zeer slecht, de stormen volgden elkander vrijwel ononderbroken op, de een nog heviger dan de ander.

De rotskust van Engeland, de schrik voor den Kanaalvaarder, die met Oostenwind dit smalle water door moet, was bezaaid met wrakken. Vele kleine schepen kwamen niet terug van de reis; vooral in de visschersplaatsen heerschte diepe verslagenheid. De schrik-aan jagende voorspelling, dat de wereld zou vergaan, stak voor de zooveelste maal het hoofd op en regeerde over de geplaagde menschheid. Oorlog, ziekte, honger en religieuze twist heerschten in de gewesten. Waar de natuur geen slachting aanrichtte, nam men zelf het heft in handen en sloeg in zijn overspannen opwinding medeburgers dood. Waren eens de kruistochten het edel en verheffend gevolg van deze angst, anders ging het nu. De taveernen waren iederen avond vol met stompzinnig zuipende lieden, die nog een lolletje van hun spaarduiten wenschten te beleven, voor het te laat zou zijn. En ver buiten dit zielig gedoe streden velen hun doodsstrijd met de woedende elementen. Pompen, masten kappen, het roer houden tot een geweldige breker hun meesleurt in de kokende heksenketel, of tot eerst ver, maar steeds en steeds nader de brullende branding het naderende einde aankondigt, voor dat het ontredderde vaartuig onder knerpand gekraak uiteen breekt op de ondiepten. Waar is de „Ada van Holland”?

De stormwind giert door het want. Aan de onderste raas van de fokke- en de groote-mast staan bramzeilen; ze zijn gespannen als opgeblazen varkensblazen en meermalen gebeurt het, dat er een bezwijkt onder de druk. Zoodra een bras breekt of een scheur in het doek wordt geslagen is het geheel verloren. De lijken knappen af met knallen als musketschoten, het zeil vliegt hoog door de lucht weg. Onherroepelijk moeten dan de matrozen het want in. Er wordt een nieuw zeil uitgehaald, opgeheeschen en gezet en dat alles in een brullende orkaan, terwijl de masten heen en weer zwiepen en de hoofdtouwen bij iedere nieuwe vlag kreunen van de spanning.

Dagen achtereen ging het zoo. Het kanaal moest al lang gepasseerd zijn en men bevond zich ergens op de open zee. Het schip doorstond deze vuurproef schitterend, geen steng kwam overboord, het roer hield stand tegen de verwoede aanvallen van wind en water. Maar de bemanning begon dreigende teekenen der uitputting te vertoonen. Steeds vaker gebeurde het, dat men bij het overspoelen van een breker, de kreet „Man over boord” hoorde, een redelooze angstschreeuw, daar er toch niets aan te doen was. Het volk was te uitgeput om zich nog behoorlijk vast te houden. Van eten koken kwam niets gedurende deze tijd; ieder verslond rauw, wat hem voor den mond kwam. De ellende was pas te overzien toen na een week het weer, als door een wonder opknapte; de lucht veegde schoon, een weldadige zon deed de verstijfde ledematen herleven en een frissche bries ontplooidde de zeilen, die nu weer met groote inspanning op hun juiste plaats werden gezet, terwijl ook de groote lappen van beneden werden gehaald.

Drie en twintig man misten we bij het voorlezen van de scheepsrol, de lijken van drie hunner werden later gevonden in hangmatten tusschendecks, de rest lag op de bodem van het groote water. Dienzelfden middag werden de aan boord overledenen, met de gebruikelijke eerbewijzen over de fokkeschoot gezet, alleen het saluut moest achterwege blijven, daar onze vaatjes buskruit vochtig waren geworden.

Dit gebeurd zijnde werd de gezondheidstoestand van de bemanning geïnspecteerd, hetgeen ook een weinig verheugelijk resultaat opleverde. Velen moesten ter kooi met een hevige maagkoliek; de scheurbuik had haar intrede gedaan. Niet te verwonderen na dagenlang zout rauw vleesch, zonder eenige afwisseling en een beetje brak water. Ondertusschen baarde het me wel zorgen, omdat we zeer ver uit de kust moesten te liggen.

En uit welke kust?

Zoo wij nog op de breedte van Spanje lagen, konden we Lissabon aandoen. Bevonden wij ons reeds zuidelijker, dan

leek het mij beter niet te riskeeren in een Portugeesche haven bot te vangen, maar de reis naar de verre gewesten door te zetten.

Toen de volgende dag bleek uit mijn bestek, dat we ons op omtrent 30graden N.B. bevonden, was het plan dus gemaakt en hielden met ruimen wind een Z.Z.O. koers.

De gezondheid der schepelingen liep gaandeweg achteruit. De een na de ander kroop ter kooi en zij die zich op de been hielden waren niet veel waard bij hun werk.

Welk een geluk, dat het weer bestendig was. We konden volstaan met enkele posten aan dek, die in het geval, dat er iets zou gebeuren de rest van de wacht konden halen.

Het water werd onbruikbaar, brak en vol krioelend leven. De wijn, die nu voor gemeene drank werd gebruikt was op enkele kisten na op.

Voor de groote mast staande kon men voortdurend gekreun uit het kwartier hooren opstijgen. Soms versterkte dit geluid tot een gejammer, een enkele keer nam één stem de boventoon. Denzelfden dag was het dan meest afgeloopen met den ongelukkige. Ook achter vielen slachtoffers, de stuurman, een derde waak en twee kajuitjongens.

Op een nacht, dat ik zelf ter kooi was gegaan, kwam, het zal omstreeks drie glazen zijn geweest, de onderstuurman mijn kajuit binnen hollen. Meer struikelend dan loopend kwam hij op me toe en riep: „Ze zijn weer terug, ze zijn er allemaal, ze staan er en zeggen, dat het hun schip is.” De man was zoo overstuurd, dat hij niet verder kon spreken, maar onbegrijpelijke taal lallend, inelkaar zakte. Toen ik echter naar de deur liep om zelf naar het dek te gaan, stond hij in een oogwenk voor me en versperde de weg.

„Niet doen, het is Uw dood en verdoemenis,” schreeuwde hij en pakte me daarbij met beide handen om de keel, zoodat er geen adem meer in kon en ik dacht, dat het leven voorbij was.

Den volgenden dag, of misschien dagen daarna ontwaakte ik op den planken vloer van den kajuit. De zon scheen door de in lood gevatte ruitjes naar binnen en tekende op de balken der zoldering grillige figuren.

Het was benauwd en warm, mijn hoofd zwaar van slaap en vermoeidheid. Onder het schip klotste in eindelooze regelmaat de Oceaan. Langzaam, maar zeker keerde het bewustzijn terug en de herinnering aan de laatste wonderlijke gebeurtenis voor de slaap. Ik kon me nu ook oprichten en zag om me heen. Naast me lag de onderstuurman . . . , koud.

De beklemming drukte schier te zwaar. Ik opende een der ramen en zag uit over de zee. Aan den grijs gesluiserden einder, stond een groot schip afgeteekend met de Princevlag in de masten; de zeilen hingen slap en loom van de raas. En wat was dat onder me, ons schip liep; het water golfde opzij weg, de kopjes met wit schuim bekroond.

In een oogwenk stormde ik de trap op naar boven.

Niemand?

De zeilen zongen zacht in de koelte, die om mijn hoofd spoelde en de benauwdheid van me weg droeg, van het schip in de strakke blauwe lucht.

Over het wiel, geklemd tusschen de spaken, hing de roerganger, uit de touwladders van de bezaanmast, zag me een jongen met gedooft oogen aan. Aan de verschansing, op het dek, tot boven in het kraaiennest en de paarden lagen en hingen mannen. Doch geen hunner bewoog.

Ik wist dat dit het einde was en begon met mijn plicht tegenover de dooden te vervullen, in de hoop, dat het me zou gelukken dit werk klaar te krijgen, voor het met mij zelf gedaan was. De een na de ander ging overboord, met een kanonskogel aan de voeten gebonden, opdat de aanblik van het half verteerde lichaam, niet de herinnering aan een levend mensch zou verdonkeren.

Uren en uren nam dit werk mijn volle aandacht, tot ik tenleste niet meer kon en uitgeput op de trap tusschen het halfdek en de kampanje neerviel. De avond begon te vallen en het duurde kort voor het donker was. Zoo donker als de stralende sterrenhemel dat wilde toelaten; je kon van de plaats, waar ik zat de bramzeilen en de vlag onderscheiden, terwijl men vooruit, ver voorbij de boegspriet, de donkere zee zag glinsteren. Met mijn laatste krachten tilde ik de overgebleven lijken over de verschansing. Bij den zwaren Pieter de Wit ging het bijna niet meer, toen die halverwege het boord was, gleed ik uit en samen plompten wij in de zwarte diepte. Even nog zag ik het trotsche schip wegglijden en vervagen.

Het zal ongeveer middernacht zijn geweest, dat ik terugkwam aan boord. Hoe dat ging, weet ik niet; maar op eens was ik er. En om me heen stonden de manschappen, allen, of ze overboord waren gevallen of aan scheurbuik overleden.

Stil zagen zij mij aan, met vreemd glimmende oogen, zonder een keer te knippen. Ik trachtte te spreken, maar er kwam geen geluid over mijn lippen. Ik had hen willen zeggen rustig naar hun posten te gaan en te wachten op de dingen die komen zouden. Want hierbij blijven zou het niet, er was reeds te veel gebeurd, dan dat alles weer zijn gewonen gang kon gaan.

En ziet ze schenen mijn onuitgesproken woorden verstaan te hebben, en liepen zonder elkaar in de weg te zijn naar voren. De uitkijk zag ik in het want van de fokkemast klimmen, de kok naar het kombuis loopen en de kajuitjongens naar beneden. Dit gedrag bevreedde me en het verder op de proef willende stellen, trachtte ik een commando uit te spreken: Het voorbramzeil reven.

Onmiddellijk bracht de bootsman zijn fluit naar de mond, de gezellen sprongen de touwladders in en volvoerden het bevel.

Een der maatjes kwam naar achteren snellen en zijn mond berichtte me, dat er een schip in zicht was aan bakboord, dat recht op ons aanhield en onder vol zeil, snel naderde.

Het droeg lantarens aan plecht, noch spiegel; de zeilen waren zwart en wickten als zoovele raven, vogelen des doods, boven het vaartuig uit. Vlak voor onze boeg gekomen, draaide het spookschip bij en vuurde een schot, hetgeen zich kenbaar maakte aan een vuurstraal, want geen geluid verbrak het een-tonige gemormel van het water tegen de scheepswanden. Op hetzelfde oogenblik zwaaide ook reeds een boot naar buiten en daalden donkere gestalten de gangtrap af. Met een ijzingwekkende orde en stiptheid ging alles in zijn werk; de riemen sloegen gelijk door het water, de lichamen der roeiers bogen en strekten zich in een rustig tempo; de boot kwam vlug op ons af.

Toen zij naast ons boord lag, liet ik de trap zakken en wachtte gespannen op mijn gasten.

Er kwam er maar één boven, een gebogen man, met grijzen baard en wapperende haren; zijn kleding hing aan flarden, de rand van zijn verformfaaide hoed verborg voor een groot deel het uitgeteerde gelaat, maar verzachtte niet de stekende blik der oogen, die onafgebroken op mij gericht waren, gedurende de korte aanspraak.

„Gezagvoerder van de Ada van Holland”, gij zijt met Uw schip aangewezen, mijn taak hier over te nemen. Nog luttele minuten scheidden mij van de verlossing van den ban, die de „Vliegende Hollander” op mij heeft gelegd.

Nu zult gij drie jaren en zes maanden moeten kruisen om de Kaap en ieder, die voor U boeg komt overvaren, zonder pardon.”

Bij deze woorden overhandigde hij me een tasch met scheepspapieren en een zwarte vlag, wendde zich om, liep opgewekt naar de verschansing en verdween in de diepte. Enkele oogenblikken later plasten de riemen in het water en verwijderde de boot zich schielijk naar het eigen vaartuig. Toen zij daar aankwam, ging er een gejuich op en hetzelfde oogenblik werd het spookschip ineens vroolijk en licht van kleur; de zwarte zeilen verbleekten tot bruin en wit, de gangboorden tot groen, onderbroken door roode luiken. De Princevlag vloog omhoog in de masten en langzaam en statig verwijderde het zich, gestuwd door een frissche bries.

Terug ziende naar het eigen schip, kon ik eerst mijn oogen niet gelooven; de zeilen waren roetzwart, de verf van al het hout afgebladderd, de lampen gedoofd en reeds kwam de bootsman op me toe om de vlag over te nemen, om haar in plaats van het dierbare Oranje-Blanje-Bleu in de top van de groote mast te hijschen.

S. K.

Kleine advertentiën

1—6 regels 75 cent, elke regel meer
— 12½ cent bij vooruitbetaling —

TE HUUR

voor direct wegens verandering van studie, een GOED GEMEUBILEERDE ZITKAMER met slaapkamer, stroomend water.

Te bez.:

CORN. TROMPSTR. 70.

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP
W. D. MEINEMA'S DRUKKERIJ

II STAAT STEEDS II
VOOR U GEREED II

H. H. Studenten.

Profiteert nog heden van de

GROOTE BALANS-OPRUIMING

Delftsche Foto-, Kino- en Projectiehandel

FRED. ALEX. ALBERS

PEPERSTRAAT 15

TELEF. 1329

F.M.D. v. d. Gaag zorgt

voor Uw meubelen
en verhuizingen

A
D
R
E
S

v. d. HEIMSTR. 83

Leverancier Sociëteit Phoenix

TEL. 1061

GIRO 148427

BOLLINGER BRUT

EEN BUITENGEWONE CHAMPAGNE

VERKRIJGBAAR BIJ:

B. A. VAN DE VEN & Co.

WIJNKOOPERS

WIJNHAVEN 11 — TELEFOON 78

UWE BOVENKLEEDING
laat U natuurlijk stoomen
bij een prima inrichting
tegen billijken prijs dus bij

N.V. De
Zwitsersche

HOOFDKANTOOR: GEESTBRUGKADE 38, RIJSWIJK Z.H., Tel. 118510

Heerenschoenen „COWBOY”

in 20 verschillende modellen.

Prijzen: f 3.95 — f 6.50

MOLENAAR, Wijnhaven

Telef. 917

STEUNT

UW

ADVERTEERDERS!!!